

NOVICA

kmetijskih, obertnijskih in narodskih reči.

Izhajajo vsako sredo in saboto. Veljajo za celo leto po pošti 4 fl., sicer 3 fl.; za pol leta 2 fl. po pošti, sicer 1 fl. 30 kr.

Tečaj XII.

V Ljubljani v sredo 26. aprila 1854.

List 33.

CEŠARSKA PESEM.

Po znanem napevu Hajden-ovem.

Z lastnoročnim pismom Njih c. k. apost. veličastva od 27. marca poterjena.

(Poslovenjena po L. J.)

Bog Cesarja, Bog cesarstvo
Nam obvari, nam ohran'!
S škitom vere naj vladarstvo
Vodi moder in močan!
Stojmo krog Njegov'ga trona,
Moč sovražna naj beži:
Habsburg in njegova krona
Z Austrijo naj v vék živi!

Vsak za dólžnost in pravico
Vérno in pošteno stoj,
In, če treba je, desnico
Serčno vsak povzdigni v boj!
Naše vojske za vladarja
Slavnih vencov pomnimo:
Kri, blagó za dom, Cesarja,
Kri, blagó mi vsi damò!

Kar prid zdela državnika,
Vari vojna mu serčnost;
Duh veselo naj se lika,
Cvète um in učenost!
Bog daruj cesarstvu slavo
Blagoslov nad njim naj bo:
Tvoje solnce mir in spravo,
Lij nad srečno Austrijo!

V eno misel se sklenimo,
Ker v edinosti je moč;
Tež in sil se ne bojimo,
Ako zdražba serc ne loč'.
Brata z bratom véz edina,
K en'mu cilu naj peljá:
Živi Cesar! domovina!
Vse nadživí Austrija!

Pristavek z ozirom na poroko Nj. c. k. apost. veličastva k poterjeni cesarski pesmi:

In s Cesarjem Cesarica
En'ga duha in kervi,
Blagomila zaročnica
Vlade slavni vene delí!
Kar kolj sreča se obéta,
Jima Bog obilno daj:
Živi Franc! Elizabeta!
Celi Habsburg živi naj!

Imenitnost apna za kmetijstvo.

Velika škoda za kmetijstvo je, da moč apna gospodarji še tako malo poznajo, in da je apno le bolj zidarjem kakor kmetovavcem znano. Apno ima na nekterih zemljah in za nekatere sadeže toliko rodovitnosti v sebi, da je potreba od njega našim umnim gospodarjem kaj več povedati, ker smo prepričani, da nam bo marsikteri zato hvaležen.

Preden jim pa lastnosti in dobroto apna bolj na drobno razložimo, jim hočemo kratko povestico povedati, ki smo jo brali v nekih starih bukvah od leta 1799, v kterih gosp. Beker pripoveduje, kako v okolici Tarandski na Nemškem kmetje že blizo 70 let, kar so najdlji veliko apnenika v tistem kraji, z živim apnom gnojé polje svoje. „Da so naši kmetovavci“ — beremo v omenjenih bukvah — „najdlji cele sklade apnenika, se je razlil pravi blagoslov božji čez njive njih. Nekdaj je v okolici ti, zlasti na bolj goratih krajih, žito kaj revno bilo; kar pa njive gnojé z apnom, rase veselo in rodí obilo, da je kaj. Apnence žgó neprenehoma apno, in vendar ga nikdar nič ne ostaja, — tako se tergajo

kmetje za-nj. V nekterih krajih je scer pregovor, da z apnom gnojiti naredí premožne očete pa uboge otroke, in res je, da za vsako zemljo ni apno koristno. Al v naših krajih, kjer imamo debelo ilovco, še nikjer nismo kakšne škode po apnu zapazili, čeravno že gnojimo ž njim veliko veliko let. Za nas je apnenik zares zlat rudnik“.

V vsih kmetijskih rečéh razsodijo skušnje naj več. Skušati pa se v tacih zadevah mora na več strani in povsod umno in natanko, in skušnje se morajo enkrat ponavljati, ker vreme ni vsako leto enako. Vse druge skušnje ne veljajo nič in le motijo in zmešnjave delajo, da nazadnje gospodar ne vé: komu bi verjel.

Na Saksonskem se je leta 1848 oglasilo 26 kmetijskih družb, ki so bile vprašane za razodetje v njih krajih napravljenih skušinj, ktere so bile naznanjene v ondašnjem kmetijskem časniku. Niso bile vse v vsem enoglasne; vse pa so terdile to-le:

1. apno je na težki, debeli ilovnatizemlji neizrečeno dobro; za lahko zemljo ni, ker na taki malo zdá ali celò nič;